

Lázár Gábor

Ez én vagyok fiatalkoromban. Tizenhat éves koromban már én intéztem a gazdaságot Vetésen, kiadtuk feleseknak [a földet], én jártam ki, én foglalkoztam vele. 1945-ben visszakaptuk a föld másik felét is, amit [a zsidótörvények idején] elvettek. Mi magyar állampolgárok voltunk, 1945-ben megkaptuk a román állampolgárságot. Nekem megvan a magyar állampolgárságom is, kettős állampolgár vagyok. Közben én 1947-ben leérettségiztem a Református Főgimnáziumban Szatmáron [Szatmárnémetiben], és felvételiztem a marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Intézetbe -- akkor alakult meg, tették át Kolozsvárról Marosvásárhelyre --, és ösztöndíjat kaptam. 1953-ban érdemdiplomával végeztem el az orvosi egyetemet Marosvásárhelyen. 1953-ban

államvizsgáztam, és azután volt a repartizálás [kihelyezés]. Egy nagygyűlést tartottak, de azelőtt engem behívtak a rektori hivatalba, doktor Andrásovsky volt a rektora az egyetemnek, idegsebész volt. És kezdett érdeklődni, hogy hogy gondoltam, hol szeretnék dolgozni. Hát én nem is tudtam, hogy mit mondjak. Azt mondja erre: 'A mi pártunknak Lázár elvtársra itt, Marosvásárhelyen volna szükség, egy intézménynél, a Vérgyűjtő és Vértároló Állomáson.' 'Hát, mondom, ha így áll a dolog, jó, rendben van.' 'Legyen szíves, ilyen értelemben felszólalni délután a gyűlésen.' És azt mondja: 'Gratulálok az érdemdiplomához.' Azért, mert akik kaptunk ilyen piros diplomát, érdemdiplomát, azok megválaszthattuk a munkahelyünket. De miért kerültem én a Vérgyűjtő és Vértároló Állomásra? Azért, mert be volt utalva oda néhány szekuritátés, és azoknak, nem tudom, milyen vérplazmát adtak, hogy abba valami Maros víz is belefolyhatott -- fertőzött volt a vérplazma, mert a leszívása kezdetleges eszközökkel, a vízvezeték csapjára szerelt szivattyúval történt --, kirázta a hideg az összes szekuritátést. Arról nem tudok, hogy valaki meghalt volna, de az orvosok között nagy vizsgálat történt, és sokan elmentek. Nem volt ember, szükség volt fiatalokra. Így voltam én Marosvásárhelyen a Vérgyűjtő és Vértároló Állomásnál három évig konzultáns orvos. Közben 1954-ben elküldtek Bukarestbe, a hematológiai központba, ott szakképesítőttem vérátömlesztésben, én voltam az első orvos Marosvásárhelyen, akinek diplomája volt ebben a szakmában. Nem akart senki a tanfolyamra elmenni. Nekem akkor a bátyám ott dolgozott, édesanyám ott volt, hát én vállalkoztam, elmentem, elvégeztem a tanfolyamot, kaptam egy szakképesítést. Visszakerültem Marosvásárhelyre, és ott voltam 1956-ig. Akkor mi történt? Az történt, hogy hoztak egy olyan rendeletet, hogy mindenki köteles legalább hat hónap falusi szolgálatot csinálni. Ez rám is vonatkozott, és akkor kihelyeztek ide, erre a vidékre [Kovászna környékére], először kint voltam Kommandón 1956. augusztus-szeptemberben, és onnan októberben behelyeztek Kovásznára, a kórházhoz -- akkor még egy kicsi kórház volt --, a belgyógyászatra. És mikor lejárt a hat hónap, gondolkoztam, mit csináljak, nekem senkim nem volt Marosvásárhelyen, csak a barátok, édesanyám is meghalt már, gondoltam, én abban járok, hogy otthagynom az egész Marosvásárhelyt -- ott albérleti lakásban laktam, még kilátás se volt arra, hogy legyen lakásom. És nem mentem vissza a hat hónap után Marosvásárhelyre, megtelepedtem Kovásznán. Itt ismerkedtem meg a feleségemmel, a kórháznál dolgozott mint tisztviselő, 1958-ban összeházasodtunk, és azóta is Kovásznán vagyok.